

Pozostali uczestnicy postępowania: Hansol Paper Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis, B. Servais i V. Crochet), European Thermal Paper Association (ETPA) (przedstawiciele: H. Hobbelen, B. Vleeshouwers i K. Huyghebaert, advocaten, oraz J. Rivas, abogado)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne i odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) European Thermal Paper Association (ETPA) zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Servizio Elettrico Nazionale SpA, ENEL SpA, Enel Energia SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

(Sprawa C-377/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Pozycja dominująca – Nadużywanie – Artykuł 102 TFUE – Wpływ praktyki na dobrobyt konsumentów i na strukturę rynku – Stanowiąca nadużycie praktyka wykluczająca – Zdolność wywołania przez daną praktykę skutku w postaci wykluczenia – Korzystanie ze środków innych niż środki wchodzące w zakres konkurencji pozacenowej – Niemożność powielenia praktyki przez równie skutecznego hipotetycznego konkurenta – Istnienie zamiaru antykonkurencyjnego – Otwarcie na konkurencję rynku sprzedaży energii elektrycznej – Przekazywanie szczególnie chronionych informacji handlowych w obrębie grupy spółek w celu zachowania na rynku pozycji dominującej odziedziczonej po monopolu prawnym – Możliwość przypisania spółce dominującej zachowania spółki zależnej]

(2022/C 257/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Servizio Elettrico Nazionale SpA, ENEL SpA, Enel Energia SpA

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, ENEL SpA, Servizio Elettrico Nazionale SpA, Eni Gas e Luce SpA, Eni SpA, Axpo Italia SpA, Gala SpA, E.Ja SpA, Green Network SpA, Ass.ne Codici – Centro per i Diritti del Cittadino

Przy udziale: Green Network SpA, Associazione Italiana di Grossisti di Energia e Trader – AIGET, Ass.ne Codici – Centro per i Diritti del Cittadino, Associazione Energia Libera, Metaenergia SpA

Sentencja

- 1) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dla uznania, że praktyka stanowi nadużywanie pozycji dominującej, wystarczy, by organ ochrony konkurencji udowodnił, iż praktyka ta może naruszyć strukturę skutecznej konkurencji na rynku właściwym, chyba że zainteresowane przedsiębiorstwo dominujące wykaze, iż skutki antykonkurencyjne mogące wynikać z owej praktyki są równoważone przez skutki pozytywne dla konsumentów, w szczególności pod względem cen, możliwości wyboru, jakości i innowacyjności, a nawet owe pozytywne skutki mogą nad nimi przeważać.
- 2) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że do celów wykluczenia tego, że zachowanie przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą ma charakter nadużycia, należy uznać za niewystarczający sam w sobie przedstawiony przez dane przedsiębiorstwo dowód na to, iż zachowanie to nie wywołało konkretnych skutków ograniczających. Element ten może stanowić wskazówkę co do braku zdolności wywołania przez sporne zachowanie skutków antykonkurencyjnych, który to element należy jednak uzupełnić innymi dowodami mającymi na celu wykazanie tego braku zdolności.

- 3) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że istnienie stanowiącej nadużycie praktyki wykluczającej po stronie przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą powinno być oceniane na podstawie zdolności wywołania przez tę praktykę skutków antykonkurencyjnych. Organ ochrony konkurencji nie jest zobowiązany wykazać zamiaru danego przedsiębiorstwa w postaci wykluczenia jego konkurentów przy użyciu środków lub zasobów innych niż te, które stosuje się w ramach konkurencji pozacenowej. Dowód na istnienie takiego zamiaru stanowi jednak okoliczność faktyczną, którą można uwzględnić przy ustalaniu, czy doszło do nadużycia pozycji dominującej.
- 4) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że praktykę zgodną z prawem poza ramami prawa konkurencji można, gdy jest ona stosowana przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą, uznać za „stanowiącą nadużycie” w rozumieniu tego postanowienia, jeżeli może ona wywołać skutek w postaci wykluczenia i jeżeli opiera się ona na użyciu środków innych niż te wchodzące w zakres konkurencji pozacenowej. Jeżeli te dwie przesłanki są spełnione, zainteresowane przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą może jednak uniknąć objęcia zakazem wyrażonym w art. 102 TFUE, jeśli udowodni, że sporna praktyka była bądź to obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna do tego uzasadnienia, bądź zrównoważona przez korzyści – a nawet korzyści te mogły nad nią przeważać – pod względem efektywności, z pozytywnym skutkiem również dla konsumentów.
- 5) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy pozycja dominująca jest wykorzystywana w sposób stanowiący nadużycie przez spółkę lub większą liczbę spółek zależnych należących do jednostki gospodarczej, istnienie tej jednostki wystarcza do uznania, iż spółka dominująca jest także odpowiedzialna za to nadużycie. Istnienie takiej jednostki należy domniemywać, jeżeli w momencie zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy spółka dominująca posiadała – bezpośrednio lub pośrednio – co najmniej prawie cały kapitał tych spółek zależnych. Organ ochrony konkurencji nie jest zobowiązany do przedstawienia jakiegokolwiek dodatkowego dowodu, chyba że spółka dominująca wykaże, że nie była uprawniona do określania zachowań swoich spółek zależnych, gdyż działały one samodzielnie.

(¹) Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga – Juízo do Trabalho de Barcelos – Portugalia) – GD, ES/Luso Temp – Empresa de Trabalho Temporário SA

(Sprawa C-426/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/104/WE – Praca tymczasowa – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Artykuł 3 ust. 1 lit. f) – Pojęcie „podstawowych warunków pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych” – Ekwiwalent należny z tytułu niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego i odpowiadającego mu dodatku urlopowego w przypadku rozwiązania stosunku pracy]

(2022/C 257/06)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Braga – Juízo do Trabalho de Barcelos

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GD, ES

Strona pozwana: Luso Temp – Empresa de Trabalho Temporário SA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej w związku z art. 3 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym ekwiwalent przysługujący pracownikom tymczasowym w przypadku rozwiązania stosunku pracy łączącego ich z przedsiębiorstwem użytkownikiem z tytułu niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego i odpowiadającego mu dodatku urlopowego jest niższy od ekwiwalentu, do którego pracownicy ci byłiby uprawnieni w takiej samej sytuacji i z tego samego tytułu, gdyby zostali zatrudnieni bezpośrednio przez to przedsiębiorstwo użytkownika na tym samym stanowisku na ten sam okres.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.